

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Zlataru
Stalna služba u Zaboku
Zabok, Matije Gupca 22

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, Stalna služba u Zaboku , po sucu Branku Hercegu u pravnoj stvari tužitelja Drage Strugara iz Sesveta , Augusta Šenoe 8 , OIB: 87870805767 , kojeg zastupa punomoćnica Irena Tušak Miletić, odvjetnica iz Tušak Miletić i Partneri , odvjetničko društvo iz Zagreba, Vlaška 84 protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. , Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 , kojeg zastupa punomoćnik Kruno Knežević, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, Lopašićeva 6 radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon glavne i javne rasprave održane i zaključene dana 12. lipnja 2026. u nazočnosti punomoćnice tužitelja Irene Tušak Miletić , odvjetnice iz Zagreba, a u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika , dana 15. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su nišetne odredbe čl. 7. Ugovora o namjenskom kreditu br. 3208978855 od 25. travnja 2007., sklopljenog između tužitelja Drage Strugara iz Sesveta , Augusta Šenoe 8 , OIB: 87870805767 i tuženika Zagrebačka banka d.d. , Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, koji je solemniziran od strane Javne bilježnice Milke Čergar dana 26. travnja 2007. pod poslovnim brojem: OV-10993/2007, a koje se odnose na otplatu kredita u mjesečnim anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja.

II. Tuženiku : Zagrebačka banka d.d. , Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 se nalaže da tužitelju : Drago Strugar iz Sesveta , Augusta Šenoe 8 , OIB: 87870805767 plati iznos od 83.540,67 Eur-a s zakonskom zateznom kamatom tekućom na iznose od :

- 7,31 Eur od 16.1. 2008. do isplate,
- 2,75 Eur od 16. 2. 2008. do isplate,
- 29,02 Eur od 16. 3. 2008. do isplate,
- 25,04 Eur od 16. 4. 2008. do isplate,
- 3,46 Eur od 16. 6. 2008. do isplate,
- 30,00 Eur od 16.10. 2008. do isplate,
- 53,93 Eur od 16.11. 2008. do isplate,

- 19,93 Eur od 16.12. 2008. do isplate,
- 111,68 Eur od 16.1. 2009. do isplate,
- 112,64 Eur od 16. 2. 2009. do isplate,
- 81,81 Eur od 16. 3. 2009. do isplate,
- 88,89 Eur od 16. 4. 2009. do isplate,
- 90,30 Eur od 16. 5. 2009. do isplate,
- 78,13 Eur od 16. 6. 2009. do isplate,
- 80,25 Eur od 16. 7. 2009. do isplate,
- 74,58 Eur od 16. 8. 2009. do isplate,
- 88,31 Eur od 16. 9. 2009. do isplate,
- 73,06 Eur od 16.10. 2009. do isplate,
- 82,91 Eur od 16.11. 2009. do isplate,
- 81,34 Eur od 16.12. 2009. do isplate,
- 107,94 Eur od 16.1. 2010. do isplate,
- 125,02 Eur od 16. 2. 2010. do isplate,
- 121,32 Eur od 16. 3. 2010. do isplate,
- 138,29 Eur od 16. 4. 2010. do isplate,
- 169,39 Eur od 16. 5. 2010. do isplate,
- 171,72 Eur od 16. 6. 2010. do isplate,
- 207,38 Eur od 16. 7. 2010. do isplate,
- 206,18 Eur od 16. 8. 2010. do isplate,
- 280,09 Eur od 16. 9. 2010. do isplate,
- 237,03 Eur od 16.10. 2010. do isplate,
- 246,99 Eur od 16.11. 2010. do isplate,
- 277,95 Eur od 16.12. 2010. do isplate,
- 277,27 Eur od 1. 2. 2011. do isplate,
- 294,77 Eur od 1. 3. 2011. do isplate,
- 366,68 Eur od 31. 5. 2011. do isplate,
- 361,23 Eur od 14. 6. 2011. do isplate,
- 362,40 Eur od 17. 6. 2011. do isplate,
- 381,60 Eur od 13. 9. 2011. do isplate,
- 355,00 Eur od 13.10. 2011. do isplate,
- 353,82 Eur od 26.10. 2011. do isplate,
- 376,34 Eur od 4. 1. 2012. do isplate,
- 388,96 Eur od 11. 5. 2012. do isplate,
- 392,09 Eur od 3. 8. 2012. do isplate,
- 380,57 Eur od 14.12. 2012. do isplate,
- 400,18 Eur od 16. 2. 2013. do isplate,
- 417,38 Eur od 11.12. 2013. do isplate,
- 404,49 Eur od 14.1. 2014. do isplate,
- 423,37 Eur od 12. 2. 2014. do isplate,
- 422,94 Eur od 10. 4. 2014. do isplate,
- 415,60 Eur od 10. 5. 2014. do isplate,
- 382,74 Eur od 10. 6. 2014. do isplate,
- 389,20 Eur od 11. 7. 2014. do isplate,
- 405,58 Eur od 11. 9. 2014. do isplate,
- 404,22 Eur od 26. 9. 2014. do isplate,
- 404,22 Eur od 26. 9. 2014. do isplate,

- 404,22 Eur od 26. 9. 2014. do isplate,
- 404,22 Eur od 26. 9. 2014. do isplate,
- 404,22 Eur od 26. 9. 2014. do isplate,
- 404,22 Eur od 26. 9. 2014. do isplate,
- 404,22 Eur od 26. 9. 2014. do isplate i
- 69.254,28 Eur od 27.12. 2014. do isplate i to do 31. srpnja 2015. prema čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, od 14. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je objavila prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Utvrđuje se da ne postoji tražbina tuženika: Zagrebačka banka d.d. , Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 radi prebijanja s tražbinom tužitelja: Drago Strugar iz Sesveta , Augusta Šenoe 8 , OIB: 87870805767 u iznosu od 127,94 Eur s zakonskim zateznim kamatama tekućim na iznose od:

- 11,46 Eur od 2. 6. 2006. pa do isplate,
- 17,19 Eur od 2. 7. 2006. pa do isplate,
- 7,13 Eur od 2. 8. 2006. pa do isplate,
- 7,21 EUR od 2. 9. 2006. pa do isplate,
- 24,3 Eur od 2. 10. 2006. pa do isplate,
- 4,74 Eur od 2. 11. 2006. pa do isplate,
- 21,22 Eur od 2. 12. 2006. pa do isplate,
- 9,61 Eur od 2., 5. 2007. pa do isplate,
- 6,79 Eur od 2. 7. 2007. pa do isplate,
- 8,95 Eur od 2. 8. 2007. pa do isplate i
- 9,33 Eur od 2. 9. 2007. pa do isplate zajedno s zateznim kamatama koje teku do 31. prosinca 2007. prema stopi određenoj čl. 2. Zakona o kamatama („Narodne novine " br. 94/04) i čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate („Narodne novine " br. 153/04), a od 1. siječnja 2008. pa do 31. srpnja 2015. s zateznim kamatama koje teku prema stopi u visini određenoj čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine " br. 35/05), a koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke , koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za 5 postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015.

do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. pa do 31. prosinca 2023. po stopi koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

IV. Tuženiku: Zagrebačka banka d.d. , Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 se nalaže da tužitelju : Drago Strugar iz Sesveta , Augusta Šenoe 8 , OIB: 87870805767 naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 16.382,38 Eur-a s zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 15. srpnja 2026. pa do isplate prema čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15. dana.

V. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja: Drago Strugar iz Sesveta , Augusta Šenoe 8 , OIB: 87870805767 za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 788,61 Eur-a s zakonskom zateznom kamatom.

VI. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika: Zagrebačka banka d.d. , Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 10.355,00 Eur-a.

Obrazloženje

1. Tužitelj Drago Strugar u tužbi tvrdi da je s tuženikom Zagrebačkom bankom d.d. Zagreb dana 25. travnja 2007. sklopio Ugovor o namjenskom kreditu broj: 3208978855 koji je solemniziran od strane Javne bilježnice Milke Čergar dana 26. travnja 2007. pod poslovnim brojem : OV-10993/2007, a temeljem navedenog ugovora tuženik je odobrio i isplatio tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 303.650,00 CHF po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita, s rokom otplate od 30 godina i čl. 7. Ugovora ugovoreno je da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 1.488,02 CHF obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja, a anuiteti dospijevaju na naplatu

uzastopno mjesečno, prvoga dana u mjesecu, a počevši od dana dospijeća prvog anuiteta te tužitelj tvrdi da je navedeni kredit otplaćen u cijelosti i tužitelj tvrdi da podnosi ovu tužbu iz razloga što smatra da su predmetnim ugovorom povrijeđena njegova prava, kao potrošača na način da je tuženik koristio nepoštene pa samim time i nišetne ugovorne odredbe i to prvenstveno ugovornu odredbu koja se odnosi na ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica - švicarski franak te smatra da je cjelokupno ponašanje tuženika prilikom potpisivanja predmetnog ugovora i dodataka te trajanja ugovornog odnosa predstavljalo zavaravajuću poslovnu praksu što je rezultiralo da je od samog početka ugovornog odnosa tužitelj kao korisnik kredita i potrošač doveden u neravnomerni položaj u odnosu na banku kao trgovca pri čemu tužitelj napominje da su povrede ugovornih odredbi koje se navode u ovoj tužbi utvrđene i pravomoćnom presudama: Trgovačkog suda Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. te Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i poslovni broj: PŽ- 6632/17 od 14. lipnja 2018. donesenima u kolektivnom sporu, koji je radi zaštite prava potrošača pokrenula udruga „Potrošač“ protiv osam banaka koje posluju u Republici Hrvatskoj između ostalog i tuženika, zatim odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Revt-249/14 od 9. travnja 2015. (koja se odnosi na nišetnost odredbe o jednostranom mijenjanju kamatne stope) i odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Revt-575/16 od 03.10.2017.g. (koja se odnosi na nišetnost odredbi o valutnoj klauzuli) te odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019. (koja se odnosi na nišetnost odredbi o valutnoj klauzuli) i tužitelj dalje navodi da primjena valutne klauzule izražene u CHF ugovaranjem valutne klauzule je dopušteno člankom 22. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, dalje: ZOO) u dijelu zakona koji razrađuje načelo monetarnog nominalizma izraženo u članku 21. ZOO, a koji određuje da je dužnik dužan isplatiti onaj broj novčanih jedinica na koji obveza glasi i korištenje valutne klauzule kao i indeksne klauzule te klizne skale za utvrđenje vrijednosti ugovorne obveze dopušteno je u Republici Hrvatskoj na način da predmetne odredbe predstavljaju zaštitne vrijednosne klauzule kojima je svrha da očuvaju kupovnu moć novca u kojem je izražena obveza, a u slučajevima dugotrajnijih poslovnih odnosa i kako bi se vjerovnik osigurao da će vrijednost primljenog iznosa kod ispunjenja odgovarati vrijednosti koja je bila ugovorena, a na sporni pravni posao se primjenjuju i odredbe Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/2003, 46/2007, 79/2007, dalje: ZZZP), a koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora te se tužitelj poziva na odredbe čl. 81. – 87. ZZZP koje određuju pojmove nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima i tako je odredbom čl. 83. ZZZP određeno da se prilikom ocjene je li neka odredba poštena uzima u obzir narav proizvoda ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, a također je čl. 87. istog zakona propisano da je nepoštena ugovorna odredba nišetna, a odredbe Ugovora o kreditu kojima se ugovara vraćanje po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke (valutna klauzula) na dan plaćanja pojedinog anuiteta je nepoštena ugovorna odredba budući da je prilikom ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima u pravnom poslu između tužitelja i tuženika, tuženik propustio tužitelja u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke o izboru valute uz koju će vezati kredit, odnosno o mogućim posljedicama i rizicima, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, kao i zbog činjenice da je tuženik valutnu klauzulu ugovorio i koristio

protivno njenoj zakonom predviđenoj svrsi, s time da Hrvatska narodna banka monetarnom politikom štiti tečaj kune u odnosu na euro tako da kuna u odnosu na euro u zadnjih petnaest godina nije pretrpjela značajniji pad, a inflacija je bila neznatna (uzevši u obzir koliko je porastao tečaj CHF u odnosu na euro), dakle, tijekom otplatnog perioda spornog ugovora došlo je do aprecijacije švicarskog franka, koji je porastao u odnosu na euro, a to se odrazilo na tečaj kune u odnosu na frank, iako je kuna u odnosu na euro ostala u više-manje istom odnosu i banka kao trgovac u konkretnom pravnom poslu raspolaže informacijama o mogućim rizicima vezanja obveze za tečaj CHF, međutim tužitelj kao potrošač nije imao mogućnosti niti kapaciteta da uvidi sve moguće rizike niti posljedice koje bi iz istog proistekle, niti je imao mogućnosti o tome pregovarati, odnosno tuženik ga nije upozorio na sve moguće rizike, pače, prilikom ugovaranja predmetnog pravnog posla, banka je sporni „kreditni proizvod“ s valutnom klauzulom u CHF prikazala kao povoljniji, redovito nudeći niže kamatne stope od ostalih kreditnih proizvoda pri čemu tužitelj naglašava da je tuženik svoje „kreditne proizvode“ prikazao kao gotove, unaprijed pripremljene proizvode i nije ostavio mogućnost da se pregovara o pojedinačnim ugovornim odredbama, a dužnost je tuženika, koja proizlazi iz odredbi o potrošačkom kreditiranju, koje su sadržane u Zakonu o zaštiti potrošača bila da potrošaču, ovdje tužitelju, u pisanom obliku da sve potrebne informacije koje se odnose na ukupan iznos kredita, valutu u kojoj je nominirana glavnica ili uz koju je vezana glavnica, vrstu tečaja, kao i sve druge podatke koji su potrebni da bi potrošač donio informiranu odluku i također dužnost je tuženika bila da prije sklapanja ugovora tužitelju pruži odgovarajuća objašnjenja koja bi tužitelju omogućila da procijeni je li predloženi ugovor o kreditu prilagođen njegovim potrebama i njegovoj financijskoj situaciji i pojasniti mu bitne značajke predloženog proizvoda i posebnih učinaka koje oni mogu imati na nju i svi bitni podaci su trebali biti sadržani u Ugovoru o kreditu (u skladu sa presudom Suda Europske Unije poslovni broj: C-26/13 od 30. travnja 2014., a temeljem Direktive 93/13/EEZ) i ova obveza tuženika proizlazi i iz Zakona o kreditnim institucijama, a na ovakvo ponašanje u poslovnoj praksi tuženik je obavezan i samim načelima obveznog prava, a to su načelo savjesnosti i poštenja s dužnom primjenom profesionalne pažnje, načelo jednake vrijednosti prestacija sa zabranom zloupotrebe prava i načelo zabrane prouzročenja štete drugoj strani, dakle, tužitelj u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu, a zbog propusta tuženika da postupi u skladu sa svojim zakonskim obvezama, nije raspolagao sa svim informacijama koje su bile potrebne kako bi donio informiranu i valjanu odluku i nadalje, tužitelj smatra da je primjena valutne klauzule u švicarskom franku, a prema naprijed navedenom, u trenutku u kojem nije bilo značajnijeg pada platežne moći kune, nepoštena i nedopuštena, jer je tuženiku omogućila stjecanje nepripadajuće dobiti korištenjem aprecijacije franka u odnosu na euro, dakle protivno svrsi zbog koje je valutna klauzula zakonom predviđena te o kojoj mogućnosti tužitelj nije bio unaprijed upozoren, a što mu direktno uzrokuje štetu (zajedno sa nepoštenom odredbom o promjenjivoj kamatnoj stopi i stjecanje ekstra profita do kojeg je tuženik došao kombinacijom valutne klauzule u švicarskom franku te promjenjive kamatne stope koja je ugovorena protivno zakonu, nije dopušteno u potrošačkim kreditima, dakle, tužitelj je bio obavezan vratiti pozajmljeni iznos uvećan za ugovorene kamate, a zbog nezakonite primjene valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, tuženik je na štetu tužitelja stekao nezakonitu korist u vidu ekstra profita i na konkretan slučaj „primjenjuje se nacionalno pravo u njegovom tumačenju u duhu prava Europske unije, a to podrazumijeva i pravna shvaćanja Suda Europske unije izražena u pojedinim

predmetima, ako je ono relevantno za konkretni predmet.“ (Vrhovni sud Republike Hrvatske poslovni broj: Revt-575/16), te tužitelj posebno ukazuje da se temeljem ustaljenog stajališta Suda Europske Unije potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na poduzetnike (ovdje tuženika), kako u pogledu pregovaračke snage, tako i u pogledu razine obaviještenosti odnosno bez ikakve mogućnosti utjecaja na sadržaj uvjeta/ugovora koje je poduzetnik prije sastavio te je sudska praksa zauzela identično stajalište te je pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., a u kojoj je ovdje tuženik također jedan od tuženika, presuđeno da je nepoštena odredba potrošačkog ugovora o kreditu kojom je glavnica vezana za švicarski franak (valutna klauzula) iz razloga što potrošači nisu bili u cijelosti informirani o svim bitnim parametrima suprotno savjesnosti i poštenju, a to je izazvalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama te je navedena presuda u revizijskom postupku potvrđena presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Rev 2221/2018 donesenom po revizijama podnesenim protiv presude u kolektivnom sporu, od dana 3. rujna 2019. te je njome tuženikova revizija (između ostalih) odbijena kao neosnovana, a s obzirom da se učinci utvrđenja ništetnosti nepoštenih ugovorne odredbe primjenjuju *ex tunc*, a ne *ex nunc* i utvrđenje ništetnosti ima za posljedicu ponovnu uspostavu pravne situacije potrošača u kojoj bi se on nalazio da ništetne odredbe nije bilo, što u konkretnom slučaju znači da tužitelj ima pravo na punu restituciju svih iznosa isplaćenih od trenutka sklapanja ugovora temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, dakle sve što je naplaćeno na temelju obračuna promjene valute po srednjem tečaju tuženika u trenutku plaćanja pojedinog anuiteta i iznosa pojedinog anuiteta obračunatog prema tečaju CHF u trenutku isplate/korištenja kredita, sve sukladno odredbama čl. 323. ZOO i tužitelj tvrdi da će u ovom dijelu specificirati tužbeni zahtjev nakon što tuženik, po uputi suda, dostavi traženu dokumentaciju i nakon provođenja financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, sve sukladno odredbama čl. 186. b. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/19, 80/22, 114/22, dalje: ZPP i kako tužitelj ne raspolaže svom potrebnom dokumentacijom, a koju je tuženik dužan čuvati i temeljem koje on obrađuje osobne podatke tužitelja, tužitelj se obratio tuženiku s zamolbom da mu istu dostavi, ali tuženik nije do danas postupio po zamolbi, a s obzirom da iz odredbi Zakona o kreditnim institucijama i Zakona o potrošačkom kreditiranju proizlazi da je tuženik dužan čuvati dokumentaciju, a radi se o dokumentaciji koju je po sadržaju građanskopravnog odnosa dužan dati tužitelju i koja se može smatrati zajedničkom za obje stranke, tužitelj predlaže da sud naloži tuženiku dostavu dokumentacije koja je potrebna za financijsko-knjigovodstveno vještačenje i specifikaciju tužbenog zahtjeva te tužitelj sada nije u mogućnosti precizirati tužbu i tužbeni zahtjev i uslijed toga tužbeni zahtjev postavlja paušalno, a isti će urediti nakon pribave dokumentacije od strane tuženika te nakon provođenja vještačenja po vještaku financijske knjigovodstveno struke, sve sukladno odredbi čl. 186. b. ZPP i tužitelj predlaže da sud donese rješenje, kojim će naložiti tuženiku da dostavi u spis dokumentaciju vezanu uz Ugovor o namjenskom kreditu br. 3208978855 od 25. travnja 2007. i to: sve eventualne anekse ugovora o kreditu, početni otplatni plan, „prometi po kreditu“ – „promjene kamatne stope“, podatak o datumu prijevremenog zatvaranja navedenog kredita i po potrebi i druge podatke i dokumentaciju, koja će biti potrebna za provođenje financijsko-knjigovodstvenog vještačenja i tužitelj također predlaže da sud donese presudu da se utvrdi da su ništetne odredbe čl. 7. Ugovora o namjenskom

kreditu br. 3208978855 od 25. travnja 2007. , sklopljenog između tužitelja i tuženika, koji je solemniziran od strane Javne bilježnice Milke Čergar dana 26. travnja 2007. pod poslovnim brojem : OV-10993/2007, a koje se odnose na otplatu kredita u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja te da se naloži tuženiku isplatiti tužitelju Dragi Strugaru temeljem ništetnih odredbi Ugovora o namjenskom kreditu br. 3208978855 od 25. travnja 2007. solemniziranog od strane Javne bilježnice Milke Čergar dana 26. travnja 2007. pod poslovnim brojem: OV-10993/2007 s osnove promjene tečaja valute CHF, a koji će biti utvrđen i specificiran po dostavljanju dokumentacije i provođenju financijsko-knjigovodstvenog vještačenja zajedno sa zakonskim zateznim kamatama , koje teku od dospijeća svakog pojedinog iznosa do isplate te tužitelj traži od tuženika i naknadu troškova parničnog postupka s zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja prvostupanjske presude.

2. Tužitelj je podneskom od dana 8. srpnja 2024. precizirao kondemnatorni tužbeni zahtjev tako da od tuženika traži isplatu iznosa od 103.220,61 Eur s zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospijeća svakog pojedinog iznosa dok je deklaratorni tužbeni zahtjev u svezi s ništetnosti čl. 7. predmetnog Ugovora ostao neizmijenjen.

3. Nakon provedbe financijskog vještačenja , tužitelj je ponovno precizirao kondemnatorni tužbeni zahtjev tako da od tuženika traži isplatu iznosa od 83.540,67 Eur-a s zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospijeća svakog pojedinog iznosa dok je deklaratorni tužbeni zahtjev u svezi s ništetnosti čl. 7. predmetnog Ugovora ostao neizmijenjen.

4. Tuženik Zagrebačka banka d.d. , Zagreb u odgovoru na tužbu tvrdi da je točno da su tužitelj i tuženik sklopili 25. travnja 2007. Ugovor o namjenskom kreditu broj 3208978855 , kojim je tužitelju na raspolaganje stavljen kredit u iznosu kunske protuvrijednosti CHF 303.650,00 i tuženik ističe da potraživanje tužitelja nije postavljeno određeno, kako to nalaže odredba članka 186. ZPP-a, jer , citiranom odredbom propisano je da tužba treba sadržavati određen zahtjev u pogledu glavne stvari i sporednih traženja, a pravilno (precizno, potpuno i određeno) postavljeni tužbeni zahtjev procesna je pretpostavka za meritorno suđenje te se nepotpun i neodređen zahtjev ne može materijalnopravno presuditi, već stranku treba pozvati na odgovarajući ispravak, a u slučaju izostanka propisanog postupka primijeniti sankciju iz čl. 109. st. 3. ZPP-a i tuženik stoga predlaže sudu da sukladno odredbi čl. 109. st. 1. ZPP-a naloži tužitelju da svoju tužbu ispravi odnosno dopuni na način da određeno naznači iznos kojeg zahtijeva isplatu, kao i sve pojedinačne iznose i periode isplatu kojih tužbom zahtijeva, podredno da odbaci tužbu tužitelja i nadalje tuženik tvrdi da tužitelj tužbom zahtijeva da sud tuženiku naloži da dostavi dokumentaciju, koja se odnosi na predmetni Ugovor o kreditu te da se tuženiku naloži isplata tužitelju iznosa čiju će visinu odrediti nakon što tuženik dostavi svu dokumentaciju potrebnu za provođenje financijsko knjigovodstvenog vještačenja, međutim, institut stupnjevitih tužbi koristi se u situacijama u kojima tužitelj nije u stanju postaviti procesno dopustiv tužbeni zahtjev, u vidu njegove određenosti, a iz razloga , jer tuženik ili ne želi položiti račun ili iz razloga što mu tuženik ne želi dati podatke kojima raspolaže pa odredba čl. 186.b ZPP-a tako izričito navodi situacije kada je tužitelju dopušteno odstupiti od općih pravila o sadržaju tužbe i tužbenog zahtjeva, odnosno situacije u kojima je dopušteno

postaviti stupnjeviti tužbeni zahtjev, ali i obvezuje tužitelja da jasno (ne samo) naznači postojanje tih razloga, već da iste i dokaže i to prema odredbi čl. 186. ZPP-a pravilno (precizno, potpuno i određeno) postavljeni tužbeni zahtjev procesna je pretpostavka za meritorno suđenje te se nepotpun i neodređen zahtjev ne može materijalnopravno presuditi već stranku treba pozvati na odgovarajući ispravak, a u slučaju izostanka propisanog postupka primijeniti sankciju iz čl. 109. st. 4. ZPP-a, a tuženik ističe da je zaprimio tužiteljev zahtjev za dostavom dokumentacije te je istom zahtjevu i udovoljio te tuženik ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije na strani tužitelja, jer tužitelj ne bi bio aktivno legitimiran zahtijevati sve navodne preplate, koje su vršene po ovom kreditu, iz razloga što uplate nisu vršene samo od strane tužitelja, nego i od strane drugih osoba te bi tužitelj mogao samo potraživati navodno preplaćene iznose, koje je sam vršio, kada bi uopće zahtjev za isplatu tužitelja bio osnovan, a što se osporava u cijelosti, jer iz prometa po partiji kredita razvidno je da su uplate na ime podmirenja ovog kredita, između ostalog, vršene od strane sudužnika Kristine Strugar i da je Kristina Strugar sudionik kreditnog odnosa po predmetnom Ugovoru o kreditu kao sudužnik, odnosno zajedno sa tužiteljem nastupa kao solidarni dužnik te je tuženik sukladno odredbi čl. 43. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, dalje: ZOO) ovlašten zahtijevati ispunjenje obveza po ugovoru o kreditu od koga hoće sve dok ne bude potpuno namiren i stoga uplate po predmetnom ugovoru o kreditu, koje je izvršio sudužnik iz kreditnog odnosa jesu uplate izvršene u njegovo ime i za njegov račun, a ne za račun tužitelja, što je mišljenja i Vrhovni sud Republici Hrvatskoj u odluci poslovni broj: Rev-478/2008 od 16. srpnja 2013. kada navodi „da sudužnik, kao osoba koja pristupa ugovoru o kreditu uz dužnika – korisnika kredita, odgovara (u smislu odredbe čl. 414. st. 1. u svezi odredbe čl. 1004. st. 3. ZOO-a) jednako kao i dužnik - i svaki sudužnik može biti pozvan na plaćanje dospjele obveze prije ili istodobno s glavnim dužnikom ... da se tužitelj ne može s uspjehom pozivati na odštetnu odgovornost (prema općim pretpostavkama te odgovornosti) ako sam nije trpio štetu, sve i da je tuženik poduzeo određenu štetnu i ujedno protupravnu radnju.“, a i iz odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: U-III-3176/2007 proizlazi da je drugostupanjski sud u postupku, koji je bio predmetom ispitivanja pred Ustavnim sudom utvrdio da zahtjev zbog stjecanja bez osnove ima pravo podnijeti samo onaj tko je faktično platio tuđe dugovanje pa Ustavni sud zaključuje da nije došlo do povrede ustavnih prava podnositelja uz obrazloženje: „Iz izloženog je razvidno da je u postupku povodom parnične tužbe podnositelja drugostupanjski sud iznio jasne i valjane razloge za svoje stajalište o nedostatku aktivne legitimacije podnositelja kao tužitelja, jer sukladno čl. 210. ZOO-a, stjecatelj ne može biti obvezan vratiti ono što je bez osnove stekao bilo kome, već samo onome od kojega je nešto bez osnove stekao. Dakle, samo onaj od kojeg je nešto bez osnove stečeno aktivno je legitimiran zahtijevati povrat“ pa stoga tuženik predlaže naslovnom sudu da odbaci tužbu u tome dijelu zbog nedostatka aktivne legitimacije tužitelja, podredno odbije tužbeni zahtjev tužitelja i tuženik nadalje osporava tužbu i postavljene tužbene zahtjeve u cijelosti, jer tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe, a istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe čl. 4. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 19/2022, dalje: ZZP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti, ali tužitelj činjenice i dokaze

koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka i svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač, a ako se tužitelj poziva na primjenu odredbe čl. 502. c ZPP-a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njemu, kao tužitelju teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti te također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela ZOO-a, načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava i slijedom navedenog, tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača, a tuženik dodatno ističe da predmetni Ugovor o kreditu nije potrošački kredit u smislu odredaba ZPK-a, jer se ZPK uopće niti ne može primijeniti u konkretnom slučaju budući da se prema odredbi čl. 3. st. 1. taj Zakon ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji obuhvaćaju ukupan iznos kredita veći od kn 1.000.000,00, a tužitelju je predmetnim Ugovorom o kreditu isplaćen ugovoreni iznos od CHF 303.650,00, odnosno iznos od kn 1.372.394,76 i tuženik nadalje ističe prigovor zastare iz razloga što je eventualno potraživanje tužitelja po Ugovoru o kreditu u zastari, jer se na zahtjev tužitelja za isplatu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja, koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 126. ZPP-a u svezi odredbe čl. 230. ZOO-a i odredbom čl. 126. ZPP-a propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 114. st. 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 114. st. 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, dakle, zakonodavac je tu jasno predvidio da se u postupcima, koje potrošači osobno pokrenu radi o postupcima o naknadi štete pa se u tom smislu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok propisan odredbama ZOO-a i slijedom navedenog, cijeneći okolnost da je predmetna tužba podnesena dana 12. lipnja 2023., to tuženik ističe kako je prošlo više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio pa se stoga ima smatrati kako je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari, a čak i kada bi se imali primijeniti dulji zakonski rokovi zastare (pet godina) tuženik tvrdi da bi za sva potraživanja tužitelja dospjela prije 12. lipnja 2018. nastupila zastara, a glede nedopuštene i nepoštene primjene valutne klauzule izražene u CHF, tuženik tvrdi da što se tiče odluka Visokog trgovačkog suda i Vrhovnog suda Republike Hrvatske u dijelu kojim se utvrđuje da su Banke (pa tako i tuženik) povrijedile kolektivne interese potrošača ugovarajući valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak nepravilne i nezakonite, a što osobito potvrđuju odluke Suda EU u predmetima poslovni broj: C-81/19, (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) od 9. srpnja 2020. i C-243/20 (DP, SG c/a Trapeza Peiraios AE) od 21. prosinca 2021. iz kojih proizlazi da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti iz razloga što je ista odraz zakonske odredbe čl. 22. ZOO-a, jer u predmetu poslovni broj: C-81/19 u glavnom postupku pred Sudom EU bila je riječ o Ugovoru o kreditu zaključenom 2008. između banke i potrošača, kojim je refinanciran prethodno zaključen Ugovor o kreditu između ugovornih stranaka, a novi Ugovor o potrošačkom kreditu bio je denominiran u švicarskim francima (CHF) po tečaju na dan isplate i Opći uvjeti koji su činili sastavni dio Ugovora predviđali su da povrat kredita mora biti u valuti u kojoj je kredit izražen, dakle u ovom konkretnom slučaju u valuti CHF, a tuženik tvrdi i da je Sud EU podsjetio

da je odredbom čl. 2. st. 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje u tekstu: Direktiva) propisano da ugovorne odredbe, koje su odraz obaveznih zakonskih ili regulatornih odredaba i odredaba ili načela međunarodnih konvencija u kojima su države članice ili Zajednica stranke, posebno u području prijevoza, ne podliježu odredbama ove Direktive i Sud EU u svojoj odluci poslovni broj: C-243/20 pojašnjava da izraz „obaveznih zakonskih ili regulatornih odredaba“ s obzirom na trinaestu uvodnu izjavu Direktive, obuhvaća istodobno odredbe nacionalnog prava, koje se primjenjuju između ugovornih stranaka neovisno o njihovom izboru i one koje su dispozitivne naravi, to jest one koje se primjenjuju automatski kada ne postoji drugačiji dogovor među strankama, a u predmetu poslovni broj: C-81/19 Sud EU posebno je istaknuo da je to isključenje od primjene režima iz Direktive opravdano činjenicom da je načelno legitimno pretpostaviti da je nacionalni zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora te da je ta okolnost opravdanje za isključenje Direktive u situacijama kada su u potrošačkim ugovorima ugovorene odredbe koje su odraz zakonskih odredbi, dakle, zaključak Suda EU je da su odredbe ugovora, a koje su odraz odredbi nacionalnog prava, bez obzira da li se radilo o odredbama kogentne ili dispozitivne naravi, isključene iz primjene Direktive i da se stoga uopće ne može ispitivati da li su nepošteno, a sve iz razloga što se može legitimno pretpostaviti da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora i da je ta presumpcija neoboriva i primjenjujući taj stav Suda EU na konkretni slučaj, proizlazi da je odredba o valutnoj klauzuli iz predmetnog Ugovora o kreditu, a koja odredba je odraz odredbe čl. 22. ZOO-a, isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti te da je stoga isključena iz primjene Direktive pa tako i nacionalnih odredbi o zaštiti potrošača, jer se i u ovom slučaju mora pretpostaviti (*praesumptio iuris et de iure*) da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužitelja, kao potrošača i tuženika, kao trgovca pa time otpadaju kako deklaratorni tužbeni zahtjevi za utvrđenje navodne ništetnosti valutne klauzule tako i kondemnatorni zahtjev za isplatu s osnove navodno nepošteno i nišetne CHF valutne klauzule, a tuženik tvrdi glede informiranosti tužitelja i postupanju tuženika u fazi pregovora da je Odlukama Ustavnog suda Republike Hrvatske od 30. lipnja 2022. u predmetima poslovni broj :U III-4372/2021 i poslovni broj: U-III-5458/2021 utvrđeno da ako se odluka o nepoštenosti (nišetnosti) odredaba potrošačkog ugovora u pojedinačnom potrošačkom sporu temelji na presumpciji da odrođenom potrošaču u predugovornoj fazi sklapanja konkretnog ugovora nisu dane odgovarajuće obavijesti o odredbama tog ugovora, a ta okolnost nije bila predmetom utvrđivanja i dokazivanju u kolektivnom sportu, onda su u pojedinim potrošačkim sporovima banke ovlaštene tvrditi i dokazivati da su u postupku sklapanja pojedinačnog ugovora o kreditu (unatoč tome što ih nisu utvrdile konkretnim formuliranim ili standardnim ugovorom) ipak na drugi način dale odgovarajuće obavijesti potrošaču o naravi, rizicima i posljedicama osporenih ugovornih odredaba na određivanje njegove novčane obveze i da je potrošač, unatoč punoj obaviještenosti, svejedno pristao na sklapanje takovog ugovora. (točka 22. odluka) pa stoga tuženik ističe kako su tužitelju bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora na takav način da je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja kredita u kojem se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak, a tuženik je tužitelja, kao i općenito potrošače upozoravao i informirao o valutnoj klauzuli i to na više različitih načina, konkretno, iz Ugovora o kreditu koji prileži spisu vidljivo je da je jasno i nedvojbeno navedeno da će se povrat

obveza iz ugovora obračunavati po srednjem tečaju HNB za CHF (po istom onom po kojemu je i korisnik kredita primio sredstva) te da je korisnik kredita upoznat s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama, a koji može nastati uslijed promjene tečaja i nadalje tužitelju su prilikom solemnizacije Ugovora o kreditu pojašnjena prava i obveze koje iz ugovora proizlaze, a tužitelj je i potvrdio svojim potpisom da ga je tuženik informirao o posljedicama i svim eventualnim rizicima tečaja pa tuženik navodi da je postojalo sasvim dovoljno informacija temeljem kojih bi tužitelj mogao razumjeti ekonomske posljedice ugovaranja valutne klauzule vezane uz švicarski franak, odnosno po stajalištu tuženika, tužitelj je itekako bio obaviješten o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak, jer svim zaposlenicima u nadležnim službama tuženika bio je dostavljen materijal „Izvod iz edukacijskog materijala za prodajno osoblje iz 2005.godine“ u kojem je sadržana jasna uputa kako odgovarati na pitanja klijenata prilikom sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom pri čemu je posebno naglašeno da je izuzetno bitno klijente osvijestiti o promjenjivosti anuiteta u kunama u ovisnosti o promjeni tečaja i takve upute bile su dostavljene i zaposlenicima auto kuća kod kojih su se potpisivali Ugovori o kreditu za kupnju motornih vozila, a i u razgovoru sa službenicima banke tužitelju je bilo u dovoljnoj mjeri pojašnjeno značenje ugovaranja odredbe kojom se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak i zaključno tuženik tvrdi da odredba o valutnoj klauzuli sadržana u predmetnom Ugovoru o kreditu je odraz odredbe čl. 22. Zakona o obveznim odnosima koji propisuje da je dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti i stoga, sukladno recentnom stajalištu Suda EU izraženom u odluci poslovni broj: C-81/19 (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) i odluci poslovni broj: C-243/20 (DP, SG c/a Trapeza Peiraios AE) ta je odredba isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti pa se predlaže naslovnom sudu odbijanje tužbenog zahtjeva tužitelja s te osnove te također tuženik navodi da iz gore priloženih okolnosti, proizlazi da je tužitelj, kao i svi potrošači, bio dovoljno informiran i bio je svjestan da postoji određeni rizik prilikom podizanja kredita u kojima se glavnica kredita veže za stranu valutu švicarski franak i tuženik nadalje smatra da bilo koje podizanje kredita u bilo kojoj valuti predstavlja rizik, osobito iz razloga što valute ovise o kretanjima na svjetskoj ekonomiji i nijedna osoba ne može utjecati na eventualne promjene u tom pogledu, a ne samo da je tužitelju, kao prosječnom i razboritom potrošaču to jasno, po stajalištu tuženika, to je svakoj osobi jasno i neživotno je i nelogično da tužitelj nije znao za rizik, a osim toga, donošenje odluke o kreditnom zaduženju predstavlja značajnu obvezu, prvenstveno novčanu te se takva odluka zasigurno ne može temeljiti samo na reklami bez opširnog prikupljanja daljnjih obavijesti kako kod Banke tako i općenito, a takve obavijesti je Banka stavila na raspolaganje svakom klijentu pa tako i tužitelju te tuženik ističe kako su ugovaranjem valutne klauzule, tužitelj i tuženik dobrovoljno, prema procjeni vlastitih interesa pristali na rizik promjenjivosti tečaja i navedeno je razvidno iz činjenice kako se u ponudi tuženika nisu nalazili samo Ugovori o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, pri čemu su različiti financijski proizvodi imali različite uvjete i spomenuti rizik promjenjivosti tečaja odnosi se i na svaku drugu valutu u odnosu na kunu, a ne samo na CHF, jer razvoj tečaja strane valute nije moguće unaprijed predvidjeti, kako u odnosu na CHF tako i u odnosu na druge valute i isto tako, nesporno je da je institut valutne klauzule bio i još uvijek jest općeprihvaćen od svih subjekata u društvu i svaka osoba pa tako i tužitelj se već sigurno susretao s pravnim poslovima gdje se cijena, naknada i slično

ugovara na temelju tečaja domaće valute (HRK) u odnosu na bilo koju stranu valutu (CHF, USD, EUR i sl.) i stoga svaka osoba, kao i tužitelj je svjesna i ne može postati nesvjesna pa čak i bez obzira koje informacije primi prilikom sklapanja takvog ugovora, da mu obveza ovisi o tečaju te strane valute u odnosu na domaću valutu u trenutku kada bi ta trebao ispuniti tu obvezu, bez obzira na stvarnu vrijednost u trenutku ugovaranja, dakle, radi se o institutu koji je apsolutno prepoznat, prihvaćen je u našem društvu i upotrebljava se i upotrebljavao se u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu i svakoj osobi, a ne samo tužitelju, trebalo je biti jasno da sklapa Ugovor o dugoročnom kreditu i da se tijekom tako dugog vremenskog razdoblja ne može očekivati da će takav ugovor proizvoditi jednake ekonomske učinke prilikom sklapanja i prilikom konačne otplate kredita i isto tako, svakoj razumnoj osobi pa tako i tužitelju je jasno da se svjetska ekonomija bazira na slobodnom tržištu i da se prilike u društvu ekonomske i druge mijenjaju pa tako i tečaj valuta i slijedom navedenog odredba Ugovora, kojom se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak ne može uopće biti predmetom ispitivanja poštenosti/nepoštenosti, a sve i da naslovni sud zauzme stav da može, ista nije nepoštena, jer sukladno pravilima pravne logike i duhu zaštite potrošača ne predstavlja nerazumljivu odredbu, jer je navedena odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva, a tužitelju kao prosječno opreznom i pažljivom potrošaču nije moglo ostati nepoznato da je tečaj kune u odnosu na CHF podložan promjenama, a što se tiče tijeka zakonskih zateznih kamata, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan, jer odredbom čl. 214. Zakona o obveznim odnosima („Službeni list SFRJ” br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., „Narodne novine” br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi čl. 1115. ZOO-a, kojom je propisano da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva i sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 5. ožujka 2004. ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva i navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci poslovni broj: Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015.: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl.214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“ pa ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnice, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga, jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske u smislu odredbe čl. 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim pa tuženik predlaže da se tužbeni zahtjev tužitelja odbije kao neosnovan i tuženik od tužitelja traži naknadu troškova parničnog postupka.

5. Tuženik je dana 27. ožujka 2024. podnio prigovor radi prijeboja svoje tražbine s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta u iznosu od 120,81 EUR (kada je tečaj

CHF bio niži od početnog tečaja) s tražbinom tužitelja s zakonskom zateznom kamatom tekućom od dospijeća svakog pojedinog iznosa.

6. Tuženik je nakon provedbe financijskog vještačenja podneskom od 12. kolovoza 2025. precizirao prigovor radi prebijanja svoje tražbine u iznosu od 127,94 Eur s tražbinom tužitelja s zakonskom zateznom kamatom tekućom od dospijeća svakog pojedinog iznosa.

7. Tužitelj u odnosu na prigovor prijeboja tvrdi da se istom protivi, jer tužitelj kao potrošač nije takvim uplatama ništa stekao te je svaki anuitet podmirio sukladno obračunu tuženika, a na navedene uplate nije primjenjiv institut stjecanja bez osnove s obzirom da tužitelj nije ništa stekao te ne može ništa vratiti, a i tužitelj navodi da je takvo „potraživanje“ tuženika zastarjelo, jer sukladno odredbi čl. 198.st.2. ZOO- a, ako su pretpostavke prijeboja nastale pošto je jedna od tražbina zastarjela, prijeboj ne nastaje ako je dužnik zastarjele tražbine istakao prigovor zastare pa tužitelj ističe prigovor zastare (dospjeli anuiteti zastarijevaju za 3 godine do dana dospijeća) i zastara je u konkretnom slučaju prekinuta samo za jednu stranu – potrošača, a uostalom i da nije, tuženik je svoj prigovor istaknuo podneskom od 27. ožujka 2024. kada je već zastara nastupila.

8. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o nenamjenskom kreditu broj : 3208978855 od 25. travnja 2007., uvid u izvadak iz zemljišne knjige (list 16 spisa), uvid u presliku sobne iskaznice za Kristinu Strugar (list 17 spisa), uvid u potvrdu Javne bilježnice u Sesvetama Milke Čergar (list 18 spisa), uvid u dopis tužitelja tuženiku od 7. lipnja 2023., uvid u presliku Poštanske uputnice (list 22 spisa), uvid u e-mail podnesak (list 23 spisa), uvid u Promet po kreditu/Specifikacija uplata (list 54 do 61 spisa i 185 do 194 spisa), uvid u upute tuženika bankarskim službenicima (list 73 spisa), uvid u Otplatni plan (list 182 i 183 spisa), uvid u Pregled promjena kamatnih stopa po kreditu broj 7103062277 (list 184 spisa), uvid u Ugovor o kreditu za kupnju automobila od Grupe Zubak od 16. ožujka 2006., uvid u potvrdu o solemnizaciji privatne isprave donesene od strane Javnog bilježnika u Sesvetama Ignaca Vugera broj : OU-407/2006 od 16. ožujka 2006. , uvid u potvrdu tuženika tužitelju od 12. srpnja 2023., uvid u Dodatak Ugovora o namjenskom kreditu br. 3208978855 od 25. travnja 2007. br.partije: 7103628777 od 30. travnja 2007., uvid u nalaz i mišljenje financijskog vještaka Petre Blašković iz Centra za financijska vještačenja d.o.o. , uvid u Očitovanje navedenog financijskog vještaka na podnesak tuženika od 11. studenog 2025., uvid u Očitovanje navedenog vještaka na podnesak tužitelja od 15. travnja 2026., saslušan je navedeni vještak na glavnoj raspravi te je saslušan tužitelj Drago Strugar u svrhu dokazivanja.

9. Nesporno je da je tužitelj Drago Strugar s tuženikom Zagrebačkom bankom d.d. Zagreb dana 25. travnja 2007. sklopio Ugovor o namjenskom kreditu za kupnju kuće , kojim se Ugovorom u čl. 1. tuženik , kao kreditor obvezao staviti tužitelju na raspolaganje iznos od 303.650,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke ma dan isplate kredita te da se korisnik kredita obvezuje iznos kredita vratiti ,uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen ugovorom , a rok otplate kredita bio je ugovoren na 30 godina , s time da se tužitelj sukladno članku 2. predmetnog Ugovora, obvezao tuženiku iznos kredita platiti

u mjesečnim anuitetima, plativo u kunskoj protuvrijednosti, obračunatim po srednjem tečaju CHF tečajne liste banke na dan plaćanja, uz redovnu kamatnu stopu koja je člankom 2. predmetnog Ugovora određena kao promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama tuženika, a koja je u trenutku ugovaranja iznosila 4,30 % godišnje, a u čl. 7. Ugovora ugovoreno je da korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 1.488,02 CHF obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećim za CHF na dan plaćanja, iznos anuiteta sadrži glavni dug i kamatu obračunatu temeljem kamatne stope važeće na dan sklapanja ovog Ugovora.

10. Nesporno je da je predmetni Ugovor solemniziran kod Javne bilježnice u Sesvetama Milke Čergar poslovni broj: OV-10993/2007 od 26. travnja 2007.

11. Uvidom u Dodatak Ugovora o namjenskom kreditu br. 3208978855 od 25. travnja 2007. br.partije: 7103628777 od 30. travnja 2007. utvrđeno je da je tim Dodatkom samo dodan instrument osiguranja povrata kredita, a u svemu drugom je osnovni Ugovor o kreditu ostao neizmijenjen.

12. Nesporno je da je u cijelosti otplaćen predmetni kredit.

13. U ovom predmetu sporno je da li su ništetne odredbe čl. 7. Ugovora o namjenskom kreditu br. 3208978855 od 25. travnja 2007., sklopljenog između tužitelja i tuženika, koji je solemniziran od strane Javne bilježnice Milke Čergar dana 26. travnja 2007.pod poslovnim brojem: OV-10993/2007, a koje se odnose na otplatu kredita u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja,sporna je aktivna legitimacija tužitelja, zatim da li je tužitelj potrošač, da li postoje pretpostavke za prijeboj tražbina tuženika i tužitelja, da li je nastupila zastara tražbine tužitelja i tražbine tuženika prema tužitelju glede prigovora prijeboja, sporna je visina tražbine tužitelja i tražbine tuženika čiji prijeboj traži i sporan je tijek zakonskih zateznih kamata.

14. Tužitelj Drago Strugar saslušan u svrhu dokazivanja je izjavio da je predmetni kredit uzeo radi kupnje nekretnine u iznosu od 303.000,00 CHF s rokom otplate od 30 godina s time da je zatvorio predmetni kredit uzevši restrukturirani kredit. Tužitelj tvrdi da su mu u banci rekli da je najsigurnije uzeti kredit u CHF, jer da se neće mijenjati iznos mjesečne rate, a i bila je „puno“ manja kamata. Tužitelj tvrdi da nije tražio kredit u nekoj drugoj valuti Euro ili kune, jer mu je u banci prezentirano da je uzimanje kredita u CHF za njega najbolja opcija. Tužitelj navodi da su mu u banci rekli da je najstabilnija valuta CHF i da mu mjesečna rata neće varirati. Tužitelj se ne sjeća da li su mu u banci rekli da Hrvatska narodna banka ne štiti tečaj kune prema CHF, kao što to čini prema euru. Tužitelj tvrdi da su mu u banci usporedno prikazali kretanje kamatne stope kod valute CHF 3,6% godišnje, a u valuti euro preko 5% godišnje dok u kunama oko 7% godišnje, a u banci su mu rekli da je tečaj u valuti CHF stao na određenom nivou i to je tada otprilike bilo 4,4 do 4,5 i da je tako bilo godinama. Tužitelj navodi da je tuženik sastavio predmetni Ugovor o kreditu, a on nije u svezi s tim Ugovorom mogao nešto mijenjati, odnosno prigovarati ili slično te je potpisao taj Ugovor o kreditu, a „na brzinu“ ga je pročitao. Tužitelj navodi da mu je u Ugovoru bilo uglavnom sve jasno. Tužitelj tvrdi da zna što znači valutna klauzula i da to znači

da je cijelo vrijeme otplate, kredit vezan uz tečaj CHF. Tužitelj nadalje navodi da je radi solemnizacije predmetnog Ugovora o kreditu išao k Javnom bilježniku, a uglavnom je Javni bilježnik prošao s njim neke stavke Ugovora o kreditu s time da mu je napomenuo što će se dogoditi ukoliko ne bi otplaćivao kredit, odnosno ukoliko ne bi platio uzastopno tri rate da bi tada došlo do otkaza ugovora o kreditu i da bi cijeli kredit došao na naplatu, s time da mu Javni bilježnik nije ništa govorio o valuti CHF i stabilnosti iste. Također tužitelj tvrdi da prvih godinu dana otplate kredita mjesečna rata se uglavnom nije mijenjala, ali od 2008. mjesečna rata je „skočila“ te je tako primjerice u početku bila oko 6.300,00 do 6.400,00 kuna da bi došla do iznosa od 11.700,00 kuna. Tužitelj tvrdi da je otišao u banku tražiti objašnjenje za takav porast rate kredita, ali nije si mogao ništa pomoći i sjeća se da mu je u banci rečeno da je došlo do divljanja valute CHF i da je zbog toga porasla mjesečna rata, a uz to je porasla i kamatna stopa. Tužitelj navodi da je s obzirom na ratu kredita došao u tešku financijsku situaciju te nije mogao ni otplaćivati predmetni kredit pa je došlo do otkaza tog Ugovora o kreditu, s time da ga je pozvala banka na restrukturiranje kredita na način da mu je i dalje nuđena od strane banke valuta CHF, a restrukturiranjem mu je smanjen iznos u valuti CHF i to od spomenutih 303.000,00 CHF na iznos od 299.000,00 CHF i to sve nakon sedam godina otplaćivanja kredita pa je morao pristati na to i nije imao drugog izbora. Tužitelj tvrdi da za predmetni kredit nije došlo do konverzije iz CHF u euro. Tužitelj navodi da je otplaćivao rate kredita putem trajnog naloga, a u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu i tijekom otplate kredita nije imao u vlasništvu obrt niti tvrtku te nije niti iznajmljivao kuću za kupnju koje je uzeo kredit i on i njegova obitelj žive u predmetnoj kući, koja je kupljena na kredit. Tužitelj tvrdi da je restrukturiranjem u cijelosti otplaćen odnosno zatvoren kredit u devetom mjesecu 2014. Također tužitelj navodi da je uzeo kredit kod Zagrebačke banke, a ne kod druge banke, iz razloga što je njegova tvrtka Auto Zubak u kojoj je radio imala s Zagrebačkom bankom posebne uvjete ugovora za stambene kredite, a što je u ugovoru i navedeno i to na način da je bila povoljnija kamata, a isto tako tužitelj navodi da je bio klijent Zagrebačke banke dugi niz godina.

15. Nesporno je da je presudom Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: PŽ-6632/2017 od dana 14. lipnja 2018., u točki 1. potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12 od dana 4. srpnja 2013., u dijelu točke 1.,2.,3.,4.,5.,6.. izreke, kojom se utvrđuje da je između ostalih i ovdje tuženik, „u razdoblju od 1. travnja 2004. do 23. prosinca 2008., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika zaključujući Ugovore o kreditima koristeći u istima nepoštene i ništete ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije potrošača u cijelosti informirao o bitnim parametrima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti. a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03), u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007., i to člancima 1. 82 i 90. a od 7. kolovoza 2007. pa do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 133/09) i to člancima 96 i 97 Zakona o zaštiti potrošača te suprotno

odredbama Zakona o obveznim odnosima", a zbog takve promjene tečaja švicarskog franka tužitelj je tuženiku platio znatno veći iznos.

16. U konkretnom slučaju tužitelju nisu bili prezentirani mogući rizici nekontroliranog rasta tečaja švicarskog franka ,kao i uvećanje mjesečnog anuiteta uslijed rasta tečaja već je , pače, tužitelju ponuđen kredit vezan uz valutnu klauzulu CHF, kao najpovoljniji kredit, s najnižom kamatnom stopom, a značaj neravnoteže zbog valutne klauzule u švicarskim francima je tim veći što prosječni potrošač nije mogao znati za rizik tečaja švicarskog franka nego je mislio da je svaka strana sklapanjem ugovora prihvatila samo opći valutni rizik, koji je još veći zbog toga što se i ugovorna kamata naplaćuje u kunama prema tečaja švicarskog franka tako da u Ugovoru postoji promjenjivi element valutna klauzula vezana za švicarski franak , koji sam po sebi ukazuju da se u ovom slučaju radi o nepoštenim ugovornim odredbama temeljem kojih tužitelj u trenutku sklapanja ugovora o kreditu nije znao niti je mogao znati koliko će tijekom otplate kredita iznositi glavnica, a koliko kamata , odnosno nije znao koliko će iznositi njegova kreditna obveza.

17. Naime, kako i iz uvjerljivog i logičnog iskaza tužitelja proizlazi , rečeno mu je prije uzimanja kredita da je za njega najpovoljnije da uzme kredit u švicarskim francima te su u početku rate , odnosno mjesečni anuiteti bili isti, a tijekom otplate kredita došlo je radi povećanja tečaja švicarskog franka do porasta mjesečnih rata kredita, s time da tuženik nije ništa govorio o tome da može doći do povišenja tečaja švicarskog franka u odnosu na domaću valutu kunu.

18. Dakle, tužitelju od strane tuženika nije bio objašnjen rizik , koji za sobom nosi ugovaranje kredita u švicarskim francima zbog mogućnosti rasta tečaja niti mu je objašnjeno da Hrvatska narodna banka ne štiti tečaj kune prema švicarskom franku , kao prema EUR-u već je naprotiv od strane tuženika takvo objašnjenje izostalo , a tuženik kao bankovna institucija , koja se bavi prodajom proizvoda (kredita) bila je dužna o tome izvijestiti tužitelja , jer takve okolnosti su banci bile poznate , odnosno nisu mogle ostati nepoznate, što bi utjecalo na to da li bi tužitelj uzeo kredit u švicarskim francima tako da tuženik nije postupio u dobroj vjeri.

19. Pri tome valja reći da je tužitelj prosječan potrošač kako to proizlazi iz uvjerljivog iskaza tužitelja te je za njega sklapanje predmetnog Ugovora samo , značilo isti mjesečni anuiteti, koji se neće mijenjati tijekom cijelog vremena otplate kredita.

20. Osim toga , radi se o unaprijed formuliranom , o tipskom, standardiziranom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika , kao jače ugovorne strane u smislu načela „uzmi ili ostavi" , a u kojem položaju se tuženik nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija te profesionalno dioničko društvo.

21. Prema tome uzimajući u obzir sve naprijed navedeno , a posebno utvrđenja Visokog trgovačkog suda u presudi poslovni broj: PŽ-6632/2017-10, od 14. lipnja 2018. ništetne su odredbe predmetnog Ugovora koji se zapravo odnose na valutnu

klauzulu i to čl. 7. Ugovora o namjenskom kreditu br. 3208978855 od 25. travnja 2007., sklopljenog između tužitelja i tuženika, koji je solemniziran od strane Javne bilježnice Milke Čergar dana 26. travnja 2007. pod poslovnim brojem: OV-10993/2007, a koje se odnose na otplatu kredita u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja radi čega je valjalo odlučiti kao u toč. I. izreke presude.

22. Osim gore navedenog valja reći da sud Europske unije u presudi poslovni broj: C-118/17 od 14. ožujka 2019. (predmet Zsuzsanna Dunai protiv Erste bank Hungary Zrt), a primjenjujući Direktivu 93/13/EZ o nepoštenim uvjetima o potrošačkim ugovorima, utvrdio da se članak 6. stavak 1. Direktive mora tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala tako da ne može imati učinak na potrošača s posljedicom ponovne uspostave prave i činjenične situacije u kojoj se potrošač nalazio da navedena odredba ne postoji.

23. U ovoj pravnoj stvari primjenjuje se institut stjecanja bez osnove reguliran odredbom iz čl. 1111. st. 1. ZOO-a u kojoj stoji da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga pa u konkretnom slučaju kada je tuženik za sebe nepošteno ugovorio valutnu klauzulu i time tužitelju obračunao viši anuitet od onoga koji je trebao platiti, uplatom takvih anuiteta tuženik je stekao bez osnove utuženi novčani iznos.

24. Također, i prema čl. 323. st. 1. ZOO-a propisano je da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora.

25. S obzirom da je tuženik osporio i visinu tužbenog zahtjeva tužitelja provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Petri Blašković iz Centra za financijska vještačenja d.o.o. iz Zagreba na okolnosti: preplaćenih iznosa s osnova tečajne razlike i to između tečaja CHF na dan isplate kredita i tečaja CHF na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta, izračuna negativnih tečajnih razlika, izračuna novčanog iznosa, izrađenog u kunama i eurima po fiksnom tečaju konverzije, po mjesecima, kao razlike između iznosa anuitete koje bi tužitelj platio da se primjenjivao tečaj CHF spram HRK koji je vrijedio na dan isplate kredita i iznosa anuiteta, koje je tužitelj stvarno plaćao po tečaju CHF spram HRK na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta.

26. Prema nalazu i mišljenju financijskog vještaka proizlazi da pod pretpostavkom da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF u razdoblju otplate kredita nije mogao mijenjati tečaj: ukupan iznos preplata, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate kredita iznose 83.540,67 Eur, a ukupan iznos koji je tužitelj manje platio posljedično na pad tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita ukupno iznosi 127,94 EUR pa slijedom navedenog, sveukupan iznos koji je više plaćen (zbroj više i manje plaćenog) za vrijeme otplate kredita slijedom promjene tečaja na više i niže u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita, iznosi 83.412,73 EUR.

27. Na takav nalaz i mišljenje tuženik je stavio primjedbe navodeći da osporava nalaz i mišljenje vještaka zbog pogrešne metode izračuna i drugih omaški pa je tako vještak u izračunu pogrešno otkaz kredita računao, kao uvećanu uplatu tužitelja i dobiva tečajnu razliku na dan 23. travnja 2013. u iznosu od 69.254,28 Eur i izračun je napravljen zaključno s 23. travnja 2013. kada je kredit otkazan, odnosno kada je kredit u cijelosti dospio, a na dan otkaza kredita tužitelj je imao dospjelo dugovanje glavnice u iznosu od 275.697,52 CHF zbog čega je kredit i otkazan i da zbog neurednosti u otplati kredita uplate u razdoblju od dana odobrenja kredita do 23. travnja 2013. (otkaza kredita) nisu realne, odnosno nisu usporedive sa inicijalnim otplatnim planom, a za točnu rekonstrukciju prometa bilo bi potrebno ručno računati dospijeća/dugove/uplate za svaki mjesec te utvrditi omjere podmirivanja duga (kamata/glavnica/ostali troškovi) i nadalje tuženik tvrdi da vještak mijenja inicijalni anuitet s promjenama kamatnih stopa i ispravan izračun bio bi da inicijalni anuitet ostaje nepromijenjen, a također vezano za tečajnu razliku, vještak razliku temeljem valutne klauzule računa na način da koristi anuitet po promjenjivoj kamatnoj stopi, ispravan izračun bio bi da se koristi anuitet po početno ugovorenoj kamatnoj stopi, a vještak pogrešno uzima u obzir stanje na dan otkaza kredita, a sve obzirom da je kredit otkazan upravo zbog tužiteljeve neurednosti u otplati, slijedom čega je i došlo do otkaza, dakle do otkaza i dospijeća glavnice je došlo upravo krivnjom tužitelja pa se ista okolnost ne može ni ne smije staviti na teret tuženiku i slijedom čega je bilo potrebno izvršiti izračun zaključno s 1. travnja 2013.

28. Financijski vještak Petra Blašković pisanim putem se očitovala na primjedbe tuženika navodeći da u cijelosti izvršila izračune na način kako je to od nje traženo, a u odnosu na navode tuženika, vještak se očituje da je prilikom izračuna koristila podatke tuženika iskazano u dokumentu Prometi po kreditu/Specifikacija uplate, a koji dokument predstavlja vjerodostojnu poslovnu dokumentaciju tuženika i stoga je koristila knjigovodstveni dokument samog tuženika te datume podmirjenja pojedine obveze prema dokumentaciji tuženika i primjenjivala tečaj po kojem je iskazano da je vršena naplata anuiteta upravo na način kako je to sam tuženik iskazao u svom dokumentu i nadalje, vještak napominje da izračuni sadrže isključivo iznose koji se odnose na promjenu tečaja za otplatu u odnosu na tečaj, koji je vrijedio prilikom isplate kredita uzimajući u obzir stvarno primijenjeni iznos anuiteta (ne i iznose zateznih kamata ili drugih troškova, jer isto nije bio ni zadatak vještaku) kod otplate kredita. Vještak tvrdi da je prilikom izračuna uzela u obzir kašnjenje u plaćanju obveza tužitelja te je na isti dan i korištenjem istog tečaja, kao što je i tuženik iskazao podmirjenje pojedinog anuiteta, odnosno koristeći istu metodologiju kod zatvaranja obveza po anuitetima kao i sam tuženik, a s obzirom da je zadatak vještaka bio izvršiti izračune razlika po osnovu promjene tečaja, vještak je izračune sačinio na način da je izračunao više i manje plaćeno za svaki stvarno plaćeni anuitet samo u odnosu na promjenu tečaja, a s tim u vezi se ističe da vještak nije izvršio izračune razlika zbog promjene kamatne stope u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu, a da je vještak izvršio izračun razlike, koja proizlazi isključivo iz promjene tečaja razvidno je iz izračuna vještaka za nasumično izabrani anuitet koji je dospijevaao 1. listopada 2010. jer, anuitet koji je dospijevaao 1. listopada 2010. je stvarno iznosio 1.804,26 CHF dok bi po početnom otplatnom planu iznosio 1.488,02 CHF i razlika u visini anuiteta u CHF je isključivo posljedica promjene kamatne stope, dakle zbog promjene kamatne stope je anuitet bio veći za 316,24 CHF, a isti anuitet bi po početnom otplatnom planu i

tečaju iznosio 6.675,35 kn dok je stvarni anuitet zbog promjene kamatne stope i tečaja iznosio 9.879,95 kn tj. 3.204,60 kn više, međutim, od ukupne razlike u iznosu od 3.204,60 kn iznos od 1.418,67 kn se odnosi na razliku isključivo zbog rasta kamatne stope ($316,24 \text{ CHF} \times \text{početni tečaj } 1 \text{ CHF} = 4,486060 \text{ kn}$) i koji iznos vještak nije uključio u svoj izračun i stoga je utjecaj promjene tečaja iznosio 1.785,93 kn (3.204,60 kn stvarno više plaćeno umanjeno za iznos koji proizlazi iz razlike zbog promjene kamatne stope od 1.418,67 kn) što primjenom fiksnog tečaja konverzije daje iznos od 237,03 EUR koji je istovjetan iznosu koji je vještak iskazao u nalazu pa je stoga izračunom utvrđen isključivo utjecaj promjene tečaja u iznosu stvarno plaćenog anuiteta u odnosu na iznos koji bi tužitelj platio za isti stvarni anuitet u CHF po početnom tečaju u kunama dok u odnosu na navod tuženika kako vještak nije uzeo u obzir da je tužitelj bio neuredan u otplati kredita, vještak se očituje da je neurednost u podmirenju obveza tužitelja uzela u obzir što je razvidno i usporedbom datuma i iznosa kada je vještak iskazao podmirenje anuiteta i usporedbom s dokumentom tuženika Promet po kreditu, kojom usporedbom je razvidno da je vještak prilikom izračuna iskazivala isti iznos preostale dospjele ili nedospjele glavnice nakon pojedine uplate, kao i sam tuženik i s tim u vezi, kao što je prethodno navedeno u nalazu (stranica 2), uvidom u dokumentaciju, koja je vještaku stavljena na raspolaganje, razvidno je da je tuženik zbog neuredne otplate kreditnih obveza tužitelja dana 23. travnja 2013 kredit proglasio dospjelim u cijelosti te da je tužitelj zadnju uplatu prije otkaza kredita izvršio dana 15. veljače 2013. kojom je zatvorio anuitet koji je dospijevao dana 1. siječnja 2012., a u nalazu se navodi kako je nakon proglašenja kredita dospjelim, uvidom u dokument „Prometi po kreditu/Specifikacija uplate“, razvidno da je tužitelj izvršio dodatne uplate koje su u navedenom dokumentu opisane kao „prijenos sa računa DRAGO STRUGAR“ odnosno na isti način kao i prije otkaza kredita te je vještak navedene uplate uzela u obzir pod pretpostavkom da bi se izvršenim uplatama podmirivali anuiteti, a koji su u cijelosti bili dospjeli prije nego je kredit otkazan. Vještak napominje kako su navedenim uplatama podmireni u konačnici svi dospjeli dugovi po predmetnoj kreditnoj partiji, odnosno kredit je dana 29. prosinca 2014. u cijelosti podmiren i vještak u nalazu nije prikazao prijevremenu otplatu kredita, kako to navodi tuženik u svom podnesku, s obzirom da je u posljednjem retku Tabele 1 nalaza razvidno kako je dana 29. prosinca 2014. podmiren iznos konačnog dospijeca kredita koji je dospio dana 23. travnja 2013., odnosno skoro dvije godine ranije nego je isto i podmireno, i dodatno vještak je u Tabeli 1 nalaza odvojio podzbrojem preplatu tužitelja za vrijeme redovne otplate kredita, odnosno preplatu ostvarenu izvršenim uplatama do dana otkaza i nakon otkaza.

29. Tužitelj je također prigovorio nalazu i mišljenju vještaka u cijelosti, jer pregledom nalaza i mišljenja vještaka i dokumentacije koja prileži ovom spisu su jasno vidljive određene diskrepancije i propusti pri izradi nalaza i vještak nije u svom nalazu cijenio sve uplate koje je tužitelj vršio s naslova otplate anuiteta, odnosno za pojedine je uzet pogrešni datum podmirenja, primjerice, vještak u nalazu uopće ne navodi uplate izvršene 15. ožujka 2011. 20. rujna 2011., 5. listopada 2011. itd..., a u specifikaciji uplata tužitelja postoji veliki broj uplata, koje vještak uopće nije cijenio te stoga tužitelj ni ne može provjeriti metodologiju izrade istoga, jer, nužno je da vještak objasni metodologiju zatvaranja pojedinih anuiteta, a ukoliko je dio uplata knjižen na konto zakonskih zateznih kamata, tužitelj smatra kako je i iste uplate trebalo obuhvatiti nalazom obzirom da su zakonske zatezne kamate obračunavate u valuti CHF na

glavnicu u istoj valuti te je potom tužitelj bio zaduživan za iznos u CHF koji je na dan uplate bio preračunavan u kune te naplaćivan u kunama i valutna klauzula je i u tom dijelu ništetna obzirom da se radi o sporednom potraživanju temeljem ugovora sa ništetnim ugovornim odredbama, a koje potraživanje prati pravnu sudbinu glavne stvari, nadalje, u razdoblju u kojem je tužitelj kasnio sa uplatama pojedinih anuiteta, nalaz je nemoguće ispitati obzirom da nije jasno na koji način je pojedini anuitet zatvaran i sa kojim datumom i tečajem, a posebno je to vidljivo kod uplate izvršene 25. rujna 2014. u iznosu od 299.000,00 CHF, odnosno 1.887.714,37 HRK, a da bi vještak u svom nalazu tu uplatu naveo, kao da je izvršena 29. prosinca 2014. u iznosu od 276.565,20 CHF odnosno 1.240.688,08 HRK, a bez navoda kako i zašto je to tako učinjeno i kada bi se i zbrojili svi anuiteti koje je vještak zatvarao sa danom 25. rujna 2014. nadalje, tada bi iznos uplate bio 288.231,75 CHF, što je opet za 10.768,25 CHF manje od uplaćenih 299.000,00 CHF i tužitelju je nejasno zašto je vještak nakon otkaza kredita, daljnje uplate iskazivao kao zatvaranje pojedinih anuiteta, kada je razvidno da je u tom trenutku cjelokupni kredit dospio te je postojalo samo zaduženje za nepodmirenu glavnice, nepodmirene ugovorne kamate do dana otkaza te daljnje zakonske zatezne kamate.

30. Financijski vještak se pisanim putem očitovao na primjedbe tužitelja navodeći da u odnosu na tvrdnje tužitelja kako vještak pri izračunu nije uzeo u obzir iznose koje je tužitelj zaista plaćao i datume kada ih je plaćao, vještak tvrdi da je prilikom izračuna koristila podatke tuženika iskazano u dokumentu Prometi po kreditu/Specifikacija uplate, a koji dokument predstavlja vjerodostojnu poslovnu dokumentaciju tuženika i stoga vještak je koristio knjigovodstveni dokument samog tuženika te datume podmirenja pojedine obveze prema dokumentaciji tuženika i primjenjivao tečaj po kojem je iskazano da je vršena naplata anuiteta upravo na način kako je to sam tuženik iskazao u svom dokumentu, a s obzirom na to da se anuitet sastoji od glavnice i kamate, anuitet je podmiren onog trenutka kada je podmiren i iznos kamate u anuitetu kao i glavnice u anuitetu te je vještak s uplatom koja zatvara cijeli iznos glavnice u anuitetu izvršio izračune te primijenio tečaj na datum konačnog podmirenja anuiteta, kada je uistinu u cijelosti i plaćen pa je vještak pri izračunu koristio datume navedene u dokumentu tuženika Prometi po kreditu/Specifikacija uplate u kojem se točno i nedvojbeno navodi kada je tuženik iskazao podmirenje koje anuitetske obveze tužitelja po osnovu predmetnog kredita te s kojim danom je podmiren cijeli anuitet, što ujedno i predstavlja datum od kojeg je eventualno tužitelj imao preplatu te je vještak uzela u obzir i uplate koje tužitelj navodi, ali iste nisu bile dovoljne za podmirenje cijelog dospjelog anuiteta pa je navedena slijedeća uplata kojom je preostali iznos anuiteta podmiren u cijelosti, nadalje, s obzirom na navod tužitelja kako pri izračunu nije uzela u obzir iznose, koje je tužitelj zaista plaćao, vještak se očituje kako je zadatak vještaka bio da „...izračuna novčanog iznosa, izrađenog u kunama i eurima po fiksnom tečaju konverzije, po mjesecima, kao razlike između iznosa anuitete koje bi tužitelj platio da se primjenjivao tečaj CHF spram HRK koji je vrijedio na dan isplate kredita i iznosa anuiteta koje je tužitelj stvarno plaćao po tečaju CHF spram HRK na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta.“ i stoga, vještak nije uzimala u obzir iznose izvršenih uplata, nego iznose anuiteta primjenom ugovorenog tečaja, a na način kako je to prethodno već objašnjeno i dodatno, s obzirom da tužitelj navodi kako je vještak i kod obračunatih zakonskih zateznih kamata bio dužan primijeniti valutnu klauzulu, vještak se, ne ulazeći u pravna pitanja, očituje kako mu je bila naložena isključivo razlika

anuiteta u odnosu na primjenu valutne klauzule ne i na zatezne kamate, koje je tuženik obračunavao sukladno nepravovremenom podmirenju obveza. Vještak tvrdi da je tužitelj u svom podnesku od 9. ožujka 2026. naveo kako je vještak kod uplate izvršene 25.rujna 2014., odnosno kod konačne otplate kredita, naveo datum 29.prosinca 2014 te da mu je nejasno zašto je vještak nakon otkaza kredita, daljnje uplate iskazivao, kao zatvaranje pojedinih anuiteta, kada je razvidno da je u tom trenutku cjelokupni kredit dospio te je postojalo samo zaduženje za nepodmirenu glavnicu, nepodmirene ugovorne kamate do dana otkaza te daljnje zakonske zatezne kamate vještak tvrdi da je prethodno već u nalazu na stranici 2 navela da je uvidom u dokument „Prometi po kreditu/Specifikacija uplate“, nakon proglašenja kredita dospjelim, razvidno da je tužitelj izvršio dodatne uplate koje su u navedenom dokumentu opisane kao „prijenos sa računa DRAGO STRUGAR“ odnosno na isti način kao i prije otkaza kredita te je vještak navedene uplate uzela u obzir pod pretpostavkom da bi se izvršenim uplatama podmirivali anuiteti, a koji su u cijelosti bili dospjeli prije nego je kredit otkazan, a u odnosu na navode tužitelja kako mu nije jasno iz kog razloga je vještak umjesto datuma 25.rujna 2014. kada je tužitelj izvršio uplatu, kao konačno podmirenje primijenio datum 29.prosinca 2014, vještak se očituje na način kako je uvidom u dokument „Prometi po kreditu/Specifikacija uplate“ razvidno da je nakon zadnje uplate izvršene dana 29.prosinca 2014. saldo preostalog dugovanja „0,00 HRK“, odnosno da su uplatom dana 29.prosinca 2014. podmirene sve obveze po utuženoj kreditnoj partiji i s tim u vezi, s obzirom da se kod konačnog podmirenja kredita podrazumijeva da su sve obveze po kreditu podmirene, odnosno sve anuitetske obveze, kao i obveze obračunatih troškova i obračunatih zateznih kamata, vještak tvrdi da je primijenila datum 29.prosinca 2014., kao datum konačne otplate kredita.

31. Financijski vještak Petra Blašković saslušana je i na glavnoj raspravi te je izjavila da ostaje pri nalazu i mišljenju od 21. srpnja 2025. a vezano za prigovore tužitelja, navodi da se detaljno očitovala podneskom od 15. travnja 2026. i pojašnjava da se ovdje radi o kreditu koji je neuredno otplaćivan te su pri izračunu uzeti u obzir datumi kada su anuiteti u cijelosti podmireni, a uzevši u obzir da se sam anuitet sastoji od kamate i glavnice. Vještak navodi da upravo u skladu s navedenim uplatom tužitelja u iznosu od 299.000,00 CHF kredit je samo djelomično zatvoren te je u konačnici podmiren s danom 29.prosinca 2014., a isto tako, zbog neuredne otplate, dio plaćanja tužitelja odnosio se na plaćanje zateznih kamata i drugih troškova banke, a ne anuiteta slijedom čega takve uplate nisu uzete u obzir prilikom izračuna.

32. Sud ocjenjuje stručnim i nepristranim nalaz i mišljenje financijskog vještaka koja je nalaz i mišljenje dala na temelju priložene dokumentacije te je nalaz i mišljenje jasan i određen bez kontradiktornosti, a vještak je uzela u obzir uplate tužitelja te dala izračun dvije varijante s pozitivnim i negativnim tečajnim razlikama, detaljno pisano, a i usmeno se očitovala na primjedbe stranaka pa sud u cijelosti prihvaća njezin nalaz i mišljenje.

33. Sud je prema nalazu i mišljenju vještaka utvrdio da ukupan iznos preplata tužitelja, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate kredita 83.540,67 Eur u kojem iznosu je sud prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja i odlučio kao u toč. II. izreke presude.

34. Osim navedenog iznosa od 83.540,67 Eur tuženik je kao nepošteni stjecatelj sukladno čl. 1115. ZOO-a dužan platiti i zakonske zatezne kamate od dospijeca svakog pojedinog iznosa kako je to navedeno u toč. II. izreke presude.

35. Što se tiče uračunavanja negativnih tečajnih razlika, valja reći da tužitelj nije nepošten stjecatelj te s obzirom na iskaz tužitelja tijekom postupka i postupanje tuženika kod odobravanja kredita kako je gore navedeno, dakle bez uračunavanja negativnih iznosa, jer je za stjecanje bez osnove bitno uzeti u obzir iznose kada je tečaj švicarskog franka u odnosu na kune bio veći te je tada došlo do preplate kredita.

36. Tuženik je stavio prigovore radi prijeboja s tražbinom tužitelja i to u iznosu od 127,94 Eur preplata za isplate kada je tečaj CHF bio niži od početnog odnosno s osnove povlaštenih i potplaćenih anuiteta, sve s zakonskom zateznom kamatom od dospijeca svakog pojedinog iznosa.

37. Takav prigovor tuženika nije osnovan, jer tuženik ne može steći korist iz ništetnosti potrošačkog ugovora u postupku u kojem je već utvrđeno da je povrijedio kolektivne interese potrošača pri čemu valja istaknuti i odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Revd -4393/2021-2 od 13. listopada 2021. u kojoj se navodi da tužitelj nije stekao ništa bez osnove, jer su sve uplate vršene isključivo tuženiku pa stoga ne postoji osnova za povrat bilo kakvog iznosa kojeg tužitelj nije niti primio.

38. Nadalje, za stjecanje bez osnove bitno je uzeti u obzir iznose kada je tečaj švicarskog franka u odnosu na kune bio veći te je tada došlo do preplate kredita i zapravo niže zaračunate negativne tečajne razlike nastale su slobodnom dispozicijom tuženika pa stoga za anuitete obračunate po nižem tečaju u odnosu na tečaj po kojem je isplaćen kredit, tužitelj ne preuzima nikakvu obvezno-pravnu odgovornost.

39. Što se tiče prigovora tužitelja o zastari tražbina tuženika, čiji prijeboj tuženik traži, valja reći da se radi o tražbini vezanoj za institut stjecanja bez osnove i da se sukladno čl. 225. ZOO-a primjenjuje opći zastarni rok od 5 godina, a kako je prigovor prijeboja podnesen u podnesku dana 27. ožujka 2024., to je prošlo više od 5 godina od dospijeca zadnjeg iznosa 2. rujna 2008. pa je nastupila zastara tražbina tuženika prema tužitelju.

40. Osim toga, također valja reći da iz odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a ne proizlazi da bi plaćanje manjeg anuiteta u određenom vremenskom razdoblju trajanja Ugovora, tuženik zbog ništetnosti valutne klauzule imao pravo ostvarivati pravo na povrat, jer se odredba čl. 81. st. 1. ZZP-a odnosi samo na potrošača, a tuženik nije potrošač pa je valjalo odlučiti, kao u toč. III. izreke presude.

41. Tuženik tijekom postupka tvrdi da tužitelj nije aktivno legitimiran zahtijevati sve navodne preplate, koje su vršene po predmetnom kreditu iz razloga što uplate nisu vršene samo od strane tužitelja, nego i od strane drugih osoba, konkretno sudužnika Kristine Strugar te bi stoga tužitelj mogao samo potraživati navodno preplaćene iznose, koje je sam vršio kada bi uopće zahtjev za isplatu tužitelja bio osnovan, a što se osporava u cijelosti budući da je iz prometa po partiji kredita razvidno da su uplate

na ime podmirenja ovog kredita, između ostalog, vršene od strane Kristine Strugar , sudužnika te je tuženik sukladno odredbi čl. 43. ZOO-a ovlašten zahtijevati ispunjenje obveza po ugovoru o kreditu od koga hoće sve dok ne bude potpuno namiren i stoga uplate po predmetnom ugovoru o kreditu koje je izvršio sudužnik iz kreditnog odnosa jesu uplate izvršene u njegovo ime i za njegov račun.

42. Prigovor tuženika nije osnovan, jer je tužitelj, kao korisnik kredita s tuženikom , kao kreditorom sklopio kredit i tužitelj je prvenstveno obveznik plaćanja kredita prema tuženiku i kao takav je evidentiran u poslovnim knjigama tuženika , a za tuženika je bilo bitno da tužitelj plaća rate kredita , a treće osobe Kristina Strugar , iako su platile pojedine rate kredita, to su učinile u ime i za račun tužitelja po broju i partiji kredita , koji glase na tužitelja.

43. Tuženik tijekom postupka tvrdi da tužitelj nije dokazao da je potrošač , međutim takav prigovor tuženika nije osnovan , jer tužitelj nije sklopio predmetni Ugovor o kreditu radi obavljanja djelatnosti već je kredit bio namjenski za kupnju kuće za osobne potrebe i potrebe njegove obitelji kako to u svom uvjerljivom i logičnom iskazu tvrdi tužitelj pa iz toga proizlazi da je korisnik kredita potrošač , jer ukoliko bi korisnik kredita bila pravna osoba tada se kredit ne bi isplaćivao na kunski račun, kao što je to u konkretnom slučaju već na žiro račun i korisnik takvog kredita bi morao dostaviti svu dokumentaciju , koju je kreditor tražio, jer ukoliko ista ne bi bila u skladu s uvjetima kreditora, kredit ne bi bio odobren , a osim toga u poslovnim knjigama tuženika kredit se vodi kao potrošački kredit , a ne kao poslovni i kao takav je ishoden i odobren od tuženika, dakle u samom Ugovoru o kreditu navedena je namjena kredita, čime je tužitelj dokazao da je potrošač.

44. Osim toga , poslovni krediti se odobravaju po sasvim različitim kriterijima i kao takvi se vode u banci i za njih je potrebno dokazivati bonitet poslovnog subjekta te je potrebna i izrada poslovnog plana te isplativost poslovnog poduhvata , a ako se radi o projektnom kreditiranju , potrebno je odobrenje nadzornog odbora banke.

45. Dakle, tužitelj je tijekom postupka dokazao da je potrošač u smislu čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača , jer je potrošač fizička osoba , koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne , obrtničke ili profesionalne djelatnosti, a tužitelj u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije bio vlasnik tvrtke niti je imao obrt , a nije ni iznajmljivao kuću kupljenu kreditom već je koristio kuću za svoje stanovanje i stanovanje svoje obitelji.

46. Tuženik tvrdi da se protivi djelomičnom povlačenju tužbe u dijelu , koji se odnosi na kondemnatorni tužbeni zahtjev , jer u tužbi tužitelj traži isplatu iznosa od 103.220,61 Eur zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, a tužitelj podneskom od dana 7. svibnja 2026. traži isplatu iznosa od 83.540,67 Eur s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i to sve s osnove navodne ništetnosti gore navedenih odredbi Ugovora o kreditu tako da proizlazi da je tužitelj podneskom od 7. srpnja 2026. djelomično povukao tužbu u iznosu od 19.679,94 EUR pa se tuženik protivi takvom povlačenju tužbe.

47. Gore navedene tvrdnje tuženika nisu osnovane, jer što se tiče kondemnatornog tužbenog zahtjeva valja reći da je tužitelj samo uredio tužbeni zahtjev sukladno nalazu i mišljenju vještaka, jer tek po provedbi financijskog vještačenja je to mogao određeno i točno učiniti.

48. Prigovor tuženika o zastari tražbine tužitelja nije osnovan.

49. Naime, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje ovaj sud u skladu s čl. 138.a tog Zakona u postupku, koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete, koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika pa se tužitelj osnovano poziva na presudu u kolektivnom sporu, sukladno s čl. 502.c Zakona o parničnom postupku („Narodne novine " br. 53/91, 91/92,112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22,114/22, 155/23 i 146/2025-dalje ZPP) i ima pravni interes za podnošenje tužbe.

50. Glede preplaćenih anuiteta zbog promjene tečaja –valutna klauzula valja reći da presudom Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: PŽ-6632/2017 od dana 14. lipnja 2018., u točki 1. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12 od dana 4. srpnja 2013., u dijelu točke 1.,2.,3.,4.,5.,6.. izreke, kojom se utvrđuje da je između ostalih i ovdje tuženik, „u razdoblju od 1. travnja 2004. do 23. prosinca 2008., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika zaključujući Ugovore o kreditima koristeći u istima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak te je ta presuda postala pravomoćna dana 14. lipnja 2018., a tužitelj je u ovom individualnom sporu podnio tužbu u roku kraćem od pet godina od dana pravomoćnosti presude, odnosno dana 12 lipnja 2023. tako da nije proteklo 5 godina i nije nastupila zastara takve tražbine tužitelja.

51. Tuženik u odgovoru na tužbu tvrdi da Ugovor o kreditu nije potrošački kredit u smislu odredaba ZPK-a, jer se ZPK uopće niti ne može primijeniti u konkretnom slučaju budući da se prema odredbi čl. 3. st. 1. taj Zakon ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji obuhvaćaju ukupan iznos kredita veći od kn 1.000.000,00, a tužitelju je predmetnim Ugovorom o kreditu isplaćen ugovoreni iznos od CHF 303.650,00, odnosno iznos od kn 1.372.394,76.

52. Takve tvrdnje ne mogu se prihvatiti, jer je Zakon o potrošačkom kreditiranju donesen 30. lipnja 2009. („Narodne novine " br. 75/09) dok je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 25. travnja 2007. kada je tužitelju stavljen na raspolaganje iznos od CHF 303.650,00, odnosno iznos od kn 1.372.394,76, dakle gore spomenuti Zakon i odredbe čl. 3. st. 1. nije se primjenjivala na konkretan slučaj tako da je predmetni Ugovor o kreditu potrošački ugovor, odnosno potrošački kredit.

53. Odluka o troškovima parničnog postupka dosuđenih tužiteljici temelji se na odredbi čl. 154. st.1. ZPP-a, a troškovi parničnog postupka odnose se na zastupanje tužitelja po punomoćnici, koja je odvjetnica u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i to: za sastav tužbe po tbr 7/1 630 bodova, za sastav

podneska od dana 7. 6. 2024. po tbr 8/1 630 bodova, za zastupanje na raspravi dana 11. 6. 2024. po tbr 9/1 630 bodova, za sastav podneska od dana 8. 7. 2024. po tbr 8/1 630 bodova, za zastupanje na raspravi dana 16. 5. 2025. po tbr 9/1 630 bodova, za sastav podneska od dana 19. 5. 2025. po tbr 8/1 630 bodova, za sastav podneska od dana 19. 1. 2026. po tbr.8/3 50 bodova, za zastupanje na raspravi dana 10. 3. 2026. po tbr . 9/1 630 bodova, za zastupanje na raspravi dana 28. 4. 2026. po tbr. 9/1 630 bodova, za sastav podneska od dana 7. 5. 2026. po tbr. 8/1 630 bodova, za zastupanje na raspravi dana 12. 6. 2026. po tbr 9/1 630 bodova, a kako je 1 bod 2,00 EUR, to iznosi 12.700,00 Eur te PDV od 25% u iznosu od 3.175,00 Eur čemu valja pribrojiti troškove financijskog vještačenja u iznosu od 507,38 Eur tako da su tužitelju dosuđeni troškovi parničnog postupka u iznosu od 16.382,38 Eur na koji iznos sukladno čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a teku zakonske zatezne kamate od dana donošenja prvostupanjske presude dana 15. srpnja 2026.

54. Tužitelju nisu priznati troškovi zastupanja po punomoćnici, koja je odvjetnica na ročištu za objavu presude, jer ista nije bila nazočna tom ročištu, a tužitelj je oslobođen plaćanja sudskih pristojbi temeljem čl. 11. st. 1. toč. 20. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ br. 118/18 i 51/23) pa je odbijen kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 788,61 Eur s zakonskom zateznom kamatom.

55. Budući da tuženik nije uspio u parnici, to je odbijen njegov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 10.355,00 Eur.

U Zaboku 15. srpnja 2026.

S u d a c

Branko Herceg

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 dana od dana objave iste, pisano u tri primjerka, putem ovog suda, nadležnom županijskom sudu.

Dostaviti:

1. Tušak Miletić i Partneri, odvjetničko društvo iz Zagreba, Vlaška 84
2. Odvjetničko društvo Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, Lopašićeva 6

Broj zapisa: **9-3088a-ca98f**

Kontrolni broj: **08fbd-08cb2-76c48**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.